

Min Jin Lee Pachinko

608 sider

Hr. Ferdinand

I en bred, episk og total lækker stilart, som vi næsten ikke troede fandtes mere, fortæller Min Jin Lee i sin nye roman om fire generationer i en koreansk familie. Vi begynder i 1910, da Japan annekterer Korea. Politikerne bliver på de første sider i romanen af familien reduceret til *inkompetente aristokrater og korrumperede magthavere, som havde ladet en flok tyveknegte overtage deres land.*

I disse udtalelser ligger grundlaget for den skyld og skam, der skal komme til at præge befolkningen i landet ude østpå i årtier frem.

Og som hele vejen igennem bogen stikker sine grumme ansigter frem og rammer os i hjertekulen og får os til at forstå, hvad sand ydmygelse og krænkelse er.

Og som på forskellig og på forfatterens forbilledlige vis vil følge generationerne frem side efter side, indtil vi når langt op mod vore dage.

Vi mærker fornedrelsen ved, at hovedpersonen Sunjas mor og far, da lejen på deres hus endnu engang bliver sat op, bliver nødt til at flytte ud i køkkenet for at skabe plads til logerende, der kan bidrage til huslejen.

OG man mærker den tabte ære og fornedrelsen igen, da Sunja bliver forført af en i forvejen gift mand, men som så bliver reddet på målstregen af en rar missionær, ja så bliver det arrangeret, som den slags på den tid også blev derude.

På trods af, at Sunjas far inderst inde må være godt bitter, har han overskud til at elske sin datter overalt på jorden på den måde, man elsker sine børn og for den sags skyld sine forældre i den del af verden.

Jin Lee er rigtig dygtig til at rekonstruere en rimelig overset periode af det etnisk-koreanske samfund i Japan - også kaldet zainichi -, der også kræver, at alle herboende koreanere, f.eks. i Osaka, fornyer deres fremmedregistreringskort hvert tredje år. Her kommer man som læser virkelig til at mærke, hvad det vil sige at bebo en god og tryk plet på jorden, hvor man har lov at være: Hjemme.

Et tema bogen gør meget ud af.

Romanen er bred og flot og decideret multinational. Og indeholder et mere end flot udsyn mod andre kulturer. Der så lever i andre kulturer igen og derfor bliver set ned på, får de dårligste jobs til den ringeste løn. Man kunne næsten anse bogen for en lære i at overleve som paria. Min Jin Lees nye roman har dybde, poesi, varme og kærlighed, så det går langt under huden, og da bogen samtidig er spændende, og siderne nærmest vender sig selv, må vi sige, at - ja, det er bare vidunderlig læsning. Fra første til sidste side.